

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 48:

Forslag til folketingsbeslutning om indbetaling af bidrag til dækning af udgifter ved ledighed.

Af Ole M. Nielsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 21/11 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Som jeg læser Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag, er kernen i det, at alle selvstændige erhvervsdrivende og lønmodtagere på det ordinære arbejdsmarked skal bidrage til dækning af udgifterne ved ledighed, uanset om de er medlemmer af en a-kasse eller ej. Alle skal indbetale et særligt bidrag, enten i form af et arbejdsløshedsforsikringsbidrag til a-kassen eller et tilsvarende bidrag til staten.

Det fremgår endvidere af forslaget, at de personer, der ikke ønsker at være medlem af en a-kasse, samtidig af staten skal sikres samme rettigheder som a-kasse-medlemmer.

Selv om det er lidt kryptisk formuleret, må det vist tilsammen betyde oprettelse af en statslig a-kasse og obligatorisk arbejdsløshedsforsikring.

Kristeligt Folkeparti har begrundet sit forslag med, at alle på arbejdsmarkedet, også personer med lav ledighedsrisiko, skal være med til at finansiere udgifterne til ledighed, og at de, der ikke har forsikret sig, ikke bør kunne vælte udgifterne til forsørgelse ved ledighed over på staten.

Nu er det jo ikke sådan, at udgifterne til dagpenge m.v. udelukkende betales af a-kasse-medlemmerne. Faktisk finansieres kun cirka en tred-

jedel af udgifterne af arbejdsløshedsforsikringsbidraget, og resten betales via arbejdsmarkedsfondene.

De personer, der har valgt at stå uden for a-kasse-systemet, betaler derfor via skatten en stor del af udgifterne. Ved at fravælge forsikringen sparer de naturligvis i arbejdsløshedsforsikringsbidrag, men til gengæld har de heller ikke ret til nogen forsikringsdækning i form af dagpenge ved ledighed eller efterløn.

Det er i øvrigt min opfattelse, at hvis indbetaling af medlemsbidraget gøres obligatorisk, konverteres det reelt til en skat på lige fod med arbejdsmarkedsbidraget. Indførelse af et obligatorisk bidrag fra alle vil, sådan som forslaget er udformet, rejse en række administrative problemer. Og tiden taget i betragtning skal jeg nøjes med at nævne nogle få eksempler.

For det første: Hvordan finder man frem til de personer, der skal betale bidrag til staten? Hvordan inddriver man restancer? Hvad er konsekvenserne af manglende betaling? Skal man kunne slettes som medlem af en a-kasse ved kontingentrestance, når man efterfølgende vil blive omfattet af den obligatoriske statslige bidragsordning?

Jeg forstår godt, at Kristeligt Folkeparti vil overlade det til regeringen at fremsætte de nødvendige lovforslag og gennemføre de nødvendige regelændringer. Som sagt læser jeg forslaget sådan, at den obligatoriske forsikring skal ske enten ved medlemskab af en eksisterende a-kasse eller ved medlemskab af en statslig a-kasse.

Det kommer næppe som den store overraskelse, at jeg ikke er tilhænger af etablering af en statslig a-kasse. På dette område finder jeg, at opgaven i næsten 100 år er blevet varetaget udmærket i privat regi, og jeg ser ingen grund til at »indlicitere« opgaven eller grund til, at staten skal etablere en konkurrerende virksomhed.

Jeg har i øvrigt adskillige gange her i salen anført en række argumenter imod tværfaglige a-kasser, og disse argumenter gælder naturligvis også, når der er tale om en tværfaglig statslig a-kasse.

Forslagsstillerne har i bemærkningerne til forslaget anført, at de finder, der er en række problemer i dagpengesystemet, der bør rettes op på i forbindelse med gennemførelse af forslaget.

Jeg tror ikke, jeg er alene om at have lidt svært ved umiddelbart at se nogen sammenhæng mellem forslaget og de anførte svagheder i dagpengesystemet. Så vidt jeg kan se, er der tale om ganske almindelige forslag til regelændringer,